

ABY OČISTILA SVÉ JMÉNO,
MUSÍ VYPÁTRAT VRAHA.
KOMU VŠAK MŮŽE VĚŘIT?

PERFEKTNÍ PODEZŘELÁ

„Nejlepší
kniha
autorky!“

Clare
Mackintosh

SUNDAY TIMES BESTSELLER

RUTH WARE

PERFEKTNÍ PODEZŘELÁ

**KNIHY RUTH WARE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Chata v horách
Otočení klíčem
Podnikavá dívka
Perfektní podezřelá

PERFEKTNÍ PODEZŘELÁ

RUTH WARE

Přeložil Ondřej Pauser

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vyšlo pod názvem *Zero Days* v roce 2023 u Scout Pressu (divize nakladatelství Simon & Schuster). Simon & Schuster je součástí skupiny společností spadající pod Paramount Global.

Copyright © Ruth Ware, 2023

Translation © Ondřej Pauser, 2024

Cover © Jan Matoška, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-721-4 (pdf)

*Pro mého tátu, který byl ohledně online bezpečnosti
paranoidní dávno předtím, než to začalo být moderní.*

SOBOTA, 4. ÚNORA, MINUS 8 DNÍ

Zed' ohraničující perimetr byla brnkačka. Zhruba metr osmdesát, ale žádné trny nebo ostnatý drát. Ostnatý drát je moje Nemesis. Dobře vědí, proč ho používají ve válečných zónách.

S necelými sto šedesáti centimetry jsem se nemohla jen tak vytáhnout nahoru, a tak jsem se vyšplhala na strom, po větvi sklánějící se nad parkovištěm jsem se přesunula nad zed', sklouzla na ni a po jejím vršku lehce přeběhla až na místo, kde jsem se mohla spustit na zem mimo dohled průmyslových kamer, které budovu v pravidelných intervalech obklopovaly.

Na protější straně parkoviště jsem našla požární dveře, jež mi popsal Gabe – vypadaly slibně. Dvě obyčejná, napůl prosklená křídla s horizontální tyčí místo kliky na vnitřní straně. S uspokojením jsem zaznamenala, že nejsou zrovna ideálně usazená, mezi podlahou a spodní hranou zela mezera, kterou by se prakticky dala prostrčit ruka. Zabrало mi sotva třicet vteřin vsunout pod ně dlouhý kovový hák a zachytit jím tyč. Zatáhla jsem dolů, dveře se otevřely a já zatajila dech. Čekala jsem, jestli se nerozezní alarm – požární dveře bývaly v tomhle ohledu riskantní –, ale nic se neozvalo.

Světla uvnitř se rozsvítila automaticky – velké zářivé čtverce na dlaždicemi obloženém stropě, který se táhl daleko do tmy jako

šachovnice. Vzdálenější konec chodby dosud tonul v temnotě, senzory tam vzadu ještě nestihly můj pohyb zachytit. Část, kde jsem se nacházela, však byla jasná jako den. Musela jsem se na chvíli zastavit, aby si moje oči na tu záři zvykly.

Světla jsou tak trochu dvousečná zbraň. Jednak jsou nepřehlédnutelným varovným znamením pro kohokoli, kdo sleduje bezpečnostní kamery. Nic nepříměje ochranou zvednout oči od mobilu lépe, než když se monitor před nimi rozsvítí jak stromček o Vánocích. Můžete je ale využít ve svůj prospěch – věřte mi, že vaše přítomnost působí úplně jinak, když se sebejistě procházíte po plně osvětlené chodbě, než když vás načapou, jak se plížíte temnou budovou s baterkou v ruce. To už byste na sobě rovnou mohli mít pruhované triko a na zádech batoh s nápisem *Loupež*.

Právě teď bylo 22:20 a já na sobě měla své „kancelářské“ oblečení – černé kalhoty, které vypadaly jako součást kostýmku, ale ve skutečnosti byly pružnější a prodyšnější než běžný oděv do práce, a k tomu tmavě modrou halenku a černé sako, úplně obyčejný kousek z Gapu. Na nohy jsem si obula černé conversky a přes rameno mi visel přehozený šedý batoh Fjällräven.

Jediné, co k celému outfitu nesedělo, byly moje vlasy. Tenhle měsíc jsem si je nechala obarvit na zářivě rudou barvu, která působila v dusné atmosféře pojišťovací společnosti Arden Alliance jako pěst na oko. Gabe navrhoval, abych si vzala paruku, ale paruky představují riziko, a navíc jsem se vžívala do role. Jen – rozhodla jsem se, že se moje imaginární kancelářské alter ego bude jmenovat Jen – pracovala v zákaznickém centru, ale z paměti jí ještě nevymizely vzpomínky na rok volna, který si dopřála po promoci, stejně jako nepřestávala věřit, že je vlastně celkem cool. Sice se trochu moc upnula k vidině povýšení, pořád ještě jste však mohli zahlédnout poslední záblesky osobnosti, které dosud nezapadly za obět nudné otročině od devíti do pěti. Byly to ty vlasy

a pak možná tekuté oční linky. A taky tetování na lopatce, které hlásalo *bodej ostrým koncem*.

Oční linky byly skutečné – bez hebkého nánosu Nyx Epic Ink jsem se cítila jako nahá. Titul z univerzity byl falešný. Stejně jako tetování. *Hra o trůny* mě neoslovila natolik, abych si nechala jakoukoli hlášku z ní vytetovat, ačkoli připouštím, že kdybych o tom uvažovala, Arya byla jednoznačně nejlepší postava.

Jen pracovala dlouho do noci, ztrácela pojem o čase a na víkendy spěchala domů. Proto ty pohodlné boty. Lodičky s vysokými podpatky po práci schovávala do batohu – ačkoli tady jsem narážela na slabé místo své role. Jen by docela určitě nosila nepohodlné boty v batohu, ten můj byl ale napěchovaný nejrůznějšími udělátky určenými k otevírání zamčených dveří a počítačovým vybavením obsahujícím značně pochybný software, který Gabe nejspíš stáhl někde na dark webu.

Tiše jsem kráčela chodbou, gumové podrážky bot měkce našlapovaly na koberec, a snažila jsem se vypadat, jako že sem patřím. Po obou stranách jsem měla dveře do prázdných kanceláří, ve kterých jen sem tam zářily diody počítačů, které jejich uživatelé před odchodem zapomněli správně vypnout.

Kopírka ve výklenku hypnoticky blikala. Na okamžik jsem se zastavila a rozhlédla se po chodbě. Za mnou byla jasně osvětlená, ale za rohem přede mnou zůstávala temná, pohybová čidla dosud nezachytila mou přítomnost. Tím líp – rozsvícení světel by mohlo upozornit ochranku. Ale fungovalo by to i opačně. Nejspíš nehrozilo, že by mě sekuritáci překvapili zezadu – chodba tam končila a ústila na parkoviště. Kdyby ale přicházeli zepředu, zablikání zářivek by mě varovalo dostatečně brzo na to, abych se stihla vrátit nebo skrýt v některé z kanceláří. Gabe by mi nejspíš řekl, abych pokračovala v hledání serverovny, ale ta šance byla příliš dobrá, než abych ji nevyužila.

Za kopírkou jsem našla, jak jsem doufala, změt kabelů a dva porty LAN pro přidání dalších zařízení k hlavní firemní síti. K jednomu byla připojená kopírka. Druhý zůstal prázdný. S bušícím srdcem jsem znovu zkontrolovala chodbu a potom vytáhla z batohu jeden z miniaturních počítačů Raspberry Pi.

Pi bylo menší než třeba paperback, snadno jsem ho proto zasunula za kopírku do hnízda z opuštěných papírů, které vypadly ze zadní části podavače. Zapojila jsem ho do zásuvky a síťový kabel zastrčila do prázdného portu. O pár vteřin později mi v bluetooth sluchátku zapraskalo a do ucha mi promluvil hluboký hlas mého manžela, zvláště intimní v tichu liduprázdné budovy.

„Ahoj, zlato... vidím, že tvůj Pi je online. Jak to jde?“

„Dobře,“ odpověděla jsem jen o trochu hlasitěji než šeptem. „Jen se snažím zorientovat.“ Posunula jsem zapomenutou potíštěnou stránku přes minipočítač, abych ho skryla před pozornými pohledy, nahodila si batoh na rameno a vydala se chodbou dál, dokud jsem nezahnula za roh. „Jak se vede tobě?“

„Ach, znáš to,“ pronesl Gabe suše. „Trocha *Dark Souls* na playstationu nikdy neuškodí. Stejně moc nezmůžu, dokud mě nedostaneš do serverovny.“

Zasmála jsem se, i když jsem věděla, že žertuje jen napůl. Ta část s *Dark Souls* nejspíš nebyla pravda – naprosto bezpečně jsem věděla, že nehraje. Naopak: nejspíš se právě teď hrbil u počítače a s úzkostí sledoval můj postup na technickém výkresu, který jsme získali od plánovacího oddělení –, ale o té serverovně nekecal. Tohle byla nejtěžší součást Gabeovy práce. Teď mu nezbývalo nic než bezmocně sedět, čekat a poslouchat, protože by mi stejně nemohl pomoci, kdyby se něco pokazilo.

„Kde jsi teď?“ zeptal se.

„V chodbě, která vede od jihu na západ od požárních dveří, které jsi našel. Tenhle barák je – ach, kruci!“

Zarazila jsem se.

„Co je?“ V Gabeově hlase zazněla ostražitost, ale ne panika. *Ach, kruci* bych nejspíš nepoužila, kdybych narazila na ostrahu. To by došlo na silnější výrazy.

„Přímo přede mnou jsou bezpečnostní dveře. Bylo v plánech něco takového?“

„Ne,“ řekl Gabe vážně. „Museli to změnit.“ Slyšela jsem, jak se jeho prsty rozeběhly po klávesnici. „Vydrž, snažím se přes tvůj Pi probojovat do bezpečnostních systémů. Co vidíš okolo?“

„Je tu PIR.“ Vzhledla jsem k blikajícímu infračervenému oválnému senzoru umístěnému nade dveřmi. Zastavila jsem se těsně mimo jeho dosah.

„Fajn. V tom případě počkej, mohl by spustit alarm.“

„No jasně,“ zabručela jsem. Tohle jsem samozřejmě věděla. Dveře samotné mi vrásky nedělaly – mezi námi, s Gabem jsme se dokázali dostat prakticky přes jakékoli podobné zábrany. Senzor PIR ale obvykle znamenal detektor pohybu a jeho aktivace po pracovní době by docela určitě vzbudila pozornost ochranky. Ale ty první požární dveře žádný alarm neměly, což bychom mohli brát jako dobré znamení. Pomalu jsem vykročila blíž.

„Jack?“ ozval se mi v uchu Gabe. Klikání klávesnice ustalo. „Jack, zlato, mluv se mnou, co děláš? Nechceme další Zanatech.“

Zanatech. Brr. Krátce a stručně: *psi*. Nemám vůbec nic proti domácím mazlíčkům, ale hlídací psy nesnáším. Ty potvory dokážou napáchat celkem nepříjemné škody. A umí běhat. Rychle.

Ignorovala jsem Gabea, zhluboka se nadechla a udělala další krok.

Senzor mě zaregistroval a rozsvítil se. Zavřela jsem oči a připravila se na ječení alarmu, dusot běžících nohou... jenže se stalo něco docela jiného. Dveře se měkce zhouply a otevřely se přede mnou dokořán.

„*Jack?*“ Hlas mého manžela nabral na naléhavosti, když zaslechl můj hluboký výdech. „Co se stalo?“

„Všechno v pohodě. Ty dveře se otevřely. Nemyslím, že by se tím něco spustilo.“

Doslova jsem slyšela, jak Gabe na druhém konci linky zaťal čelisti ve snaze spolknout ostrou reakci, která se mu drala na jazyk, ale věděla jsem přesně, co by mi rád sdělil. Chtěl, abych počkala, než se přes Pi pokusí získat přístup do bezpečnostních systémů, aby mohl zjistit, jestli dveře nejsou napojené na alarm. Jenže to mohlo trvat hodiny a v téhle branži i nedělat nic znamenalo riziko samo o sobě. Někdy jste se prostě museli spolehnout na instinkt a jednat podle něj.

Kromě toho tady nešlo o jen tak nějaký náhodný popud a Gabe to věděl. Byl to instinkt, ale vybroušený k dokonalosti léty přesně takových akcí.

„Jen *doufáš*, že to nic nespustilo,“ řekl nakonec a já se ušklíbla. Mohla jsem si velkorysost dovolit. Kdyby se ozvalo pištění alarmu, nebo hůř – štěkáni, do kterého by na mě Gabe vyčítavě ječel *Já jsem ti to říkal!*, smích by mě rychle přešel.

Jednou z Gabeových mnoha dobrých vlastností bylo, že se neurazil, když prohrál. „Kde jsi teď?“ zeptal se, z čehož jsem poznala, že přesunul pozornost k další výzvě. „V hale s výtahy?“

„Ano.“ Rozhlédla jsem se. V hale stála vysoká juka a futuristická kovová židle. „Vedou odsud tři chodby a...“ Podívala jsem se na ciferník nad dveřmi výtahu. „No páni, čtrnáct pater. Víme, kde tu serverovnu mají?“

„Vydrž,“ řekl Gabe. Znovu jsem zaslechla klikání. „Vypadá to, že IT oddělení by mělo být v pátém patře, tak začni tam. V jakém poschodí jsi teď? V přízemí?“

„Nejsem si jistá.“ Hledala jsem, podle čeho bych se zorientovala. „Parkoviště zabírá dvě podlaží.“

Na stěně naproti výtahům visela cedule se seznamem pater. Očividně jsem byla v prvním. A o čtyři řádky výš bylo nápomocně uvedeno 5 – *IT a HR*. Tolik ke Gabeovu počítačovému kouzelnictví.

Rychle jsem ceduli vyfotila a poslala obrázek Gabeovi spolu s jedovatým *no nekecej, Sherlocku*. Ve sluchátku se ozval jeho hluboký smích, když si fotku o pár vteřin později otevřel.

„Hm, co k tomu říct – to je tak, když se po nás počítačových géniích chce, abychom řešili běžné problémy, které by lidé měli být schopní vyřešit sami.“

„Polib mi, Medwayi,“ pravila jsem mile a on se znovu rozesmál, tentokrát hlubším dvojsmyslným smíchem, ze kterého se mi v břiše rozlilo teplo.

„To by šlo, a napadá mě ještě pár dalších věcí, které bych s tebou mohl dělat. Jestli se dostaneš domů tak za hodinu nebo dvě. Což *možná* stihneš, když hneš zadkem.“

Cítila jsem, jak se mi koutky úst krouťí v úsměvu, ale přinutila jsem se, aby můj hlas zněl přísně: „Nedostanu se domů vůbec, pokud mi nepomůžeš najít serverovnu, takže se soustřeď. A vynech z toho laskavě můj zadek.“ Podívala jsem se na panel vedle výtahů. Byla to taková ta hi-tech vymoženost, kde jste si museli odpípnout kartu, abyste mohli zvolit patro. „Výtah má čtečku karet, tudíž předpokládám, že do vyšších pater bude zabezpečený vstup.“

„No, s tím si nejspíš neporadím, dokud mi nezajistíš přístup k serverům, takže nastal čas na trochu kardia, lásko.“

Dramaticky jsem si povzdechla a rozhlédla se po požárním únikovém východu – čili schodech. Směr mi ukázaly cedulkou označené dveře v rohu haly, ale než jsem se k nim vydala, upustila jsem na koberec před výtahem zavírovaný USB disk. Gabe mi těchhle věcíček nacpal před odchodem z domu asi půl tuctu.

Všechny ty nevinně vyhlížející flashky obsahovaly jeho vlastnoručně vyrobený záškodnický prográmek.

S trochou štěstí v pondělí ráno flashku někdo sebere a strčí ji do počítače ve snaze najít jejího majitele. Zatímco se dotyčný chudák bude zabývat bezcennými wordovskými dokumenty, které na disku objeví, nahraje se mu na pevný disk jeden malý zákeřný trojský kůň, kontaktuje mateřský počítač, s nímž je propojený, a po dobu připojení k internetu mu umožní číst a přepisovat soubory.

Po příchodu do pátého patra jsem na podlahu pohodila další flashku a dotkla se sluchátka v uchu.

„Nacházíte se v malé hale,“ zadeklamovala jsem robotickým hlasem. „Chodby vedou na sever, východ a západ. Na jih od vás je výtah. V dálce vidíte vysokou, bíle zářící věž. Ach ne, počkej, to je vlastně z *Colossal Cave Adventure*.“

„Nech tam flashku,“ řekl Gabe a já se zasmála.

„Za A, to jsou tři slova. A za B, už jsem to udělala. Jak bys určitě věděl, *kdybys* dokázal hacknout kamery. Takže kterou chodbou?“

Rozhlížela jsem se po třech stejně bezvýrazných chodbách a naslouchala klikání Gabeovy myši, zatímco se můj manžel snažil vyznat v plánech.

„Přišla jsi protipožárními dveřmi a výtah C máš za zády, je to tak?“ zeptal se.

„Ano. Nebo aspoň předpokládám, že je to výtah C. Nalevo jsou dveře označené jako *Human Resources*, pokud to pomůže.“

„Jo, rozhodně. Myslím, že bys měla jít chodbou přímo naproti tobě.“

Zvedla jsem palec, uvědomila si, že Gabe mě pořád ještě nemůže vidět, a vyrazila přes lobby ke skleněným dveřím na opačné straně. Tentokrát se přede mnou neotevřely automaticky.

„Fajn, takže jsme u dalších bezpečnostních dveří – a já stojím na špatné straně. Je tu čtečka karet. Co dál, inspektore Šikulo?“

„Dá se někde zadat kód?“

„Ano, je tu dotykový panel. S numerickou klávesnicí.“

„No vida. Dej mi vteřinku. Nevím, jestli to už dokážu přemostit, ale možná bych zvládnul vydolovat ze systému kód přes tvůj Pi.“

Přikývla jsem, zůstala stát s rukama zkříženými na hrudi a naslouchala frenetickému klikání, když se Gabeovy prsty rozletěly po klávesnici, prokládanému občasnými mumlanými nadávkami. Cítila jsem, že se znovu začínám usmívat. Na kratičký okamžik jsem si přála, abych byla s ním, doma v našem obýváku, abych ho mohla zezadu obejmout kolem mohutného hrudníku a vtisknout mu polibek na teplý krk a do kratičce zastřižených černých vlasů. Milovala jsem Gabea, zbožňovala jsem na něm úplně všechno, ale tohle byly okamžiky, kdy jsem ho milovala úplně nejvíc – když se až po uši pohroužil do práce a nechal se jí pohltit. Nešlo jen o sexy pohled na někoho, kdo dělá něco, v čem je vážně, ale *vážně* dobrý. Byl v tom i pořádný kus kamarádství, spojení, v němž jsme on a já stáli proti celému světu.

A popravdě někdy taky proti sobě navzájem. Sice jsme byli manželé, ale to neznamenalo, že bychom spolu nesoutěžili. Já byla ve svém oboru taky dobrá. Sakra dobrá, když na to přišlo.

Zatímco jsem čekala, došla jsem k panelu a zkusmo zadala 1234. Nic se nestalo, jen se krátce rozsvítil červený senzor. Pokrčila jsem rameny. Ve skutečnosti jsem nic víc neočekávala, ale vždycky se vyplatilo to zkusit. Potom mi to nedalo a natukala jsem ještě 4321. Opět nic. Další pokus jsem neriskovala pro případ, že by se dveře po třetí chybě třeba zablokovaly, ale napadlo mě něco jiného. Ponořila jsem se do batohu a zapátrala po nádobě se stlačeným vzduchem.

„Jak to jde, lásko?“ zeptala jsem se Gabea, zatímco jsem šroubovala víčko. Odpovědělo mi polohlasné zaklení.

„Nic moc. Jsem v jejich systému, ale nedaří se mi získat přístup správce. Pokouším se jim nabourat do mailu, abych se podíval, jestli si náhodou nepřeposílali přístupové kódy.“

„No, tik tak, Medwayi. Mysli na to, *jestli* mě chceš mít brzo doma. Možná nastal čas, abys pohnul zadkem *ty*, co říkáš?“

Zavyl, napůl frustrovaně, napůl smíchy.

Přitiskla jsem ústí plechovky se stlačeným vzduchem ke škvíře pod dveřmi a uvolnila pojistku. Následovalo dlouhé, hlasité syčení, jak se vzduch dral úzkou skulinou – a pak se dveře otevřely. Spokojeně jsem se uchechtla. Gabe přestal klikat.

„Ehm... co se právě teď stalo?“

„Ach, nic moc. Jen jsem vyřešila problém, který by měli řešit počítačové géniové.“

„Počkat! Otevřela jsi ty dveře? Jak?“

„Ale však víš jak, zlato. Trocha stlačeného vzduchu puštěná do mezery pod dveřmi. Změna teploty zmate senzory. Zkus hacknout *tohle*.“

„Mně jebne.“

„Myslela jsem, že nějaké takové plány máte se mnou, pane Medwayi?“ popíchla jsem ho a zaslechla, jak se podruhé poražený Gabe začíná znovu smát.

„No, to si piš. Ale konec řečí. Jak už jsi zmínila – tik tak, zlato.“

„Tik tak,“ zopakovala jsem souhlasně a vkročila do chodby. Jak jsem procházela, světla se přede mnou jedno po druhém rozsvěcla.

Byla to dlouhá chodba lemovaná kanceláři, podobně jako tomu bylo ve čtyřech podlažích pod mnou. Žádná z nich však nesloužila jako serverovna. Nakoukla jsem i do neoznačených dveří – ale byl to jen kumbál s mopem, kbelíkem a zásobami čís-

ticích prostředků. Rozsvítilo se další světlo. Teď už jsem viděla chodbou až k místu, kde se stáčela za roh. Znamenalo to jediné: pokud z toho směru někdo přijde, nemůžu se spoléhat na žádné varování.

Zapraskalo mi ve sluchátkách.

„Pořád nic?“

„Ne,“ odpověděla jsem krátce. Zastavila jsem se a poslouchala.

„Už jsi...,“ začal Gabe.

„Pst!“ sykla jsem. Nemusela jsem mu to říkat dvakrát. Zaslechla jsem měkké cvaknutí, jak si ztlumil mikrofon tak, aby mě nerozptyloval ani jeho dech.

Kdesi přede mnou se ozýval nějaký zvuk. Nebyly to kroky, díky bohu, ale tiché hučení počítačových větráků a setrvale běžící klimatizace. Serverovnu uslyšíte dřív, než ji uvidíte.

„Mám ji,“ zašeptala jsem Gabeovi. „A jestli to není ono, tak tu někde za bukem startuje cessna.“

Opatrně jsem se vydala vpřed, až jsem rozeznala dveře vybavené odvětráváním a nápísem:

NEVSTUPOVAT – VSTUP POVOLEN POUZE OPRÁVNĚNÝM OSOBÁM

Ignorovala jsem ceduli a zkusila kliku. Bylo samozřejmě zaměřeno a skutečnost, že jsem nikde nenašla klíčovou díрку, představovala trochu problém. S klasickým zámekem bych si pravděpodobně poradila, ale tyhle dveře jste otevřeli jediné tak, že jste protáhli kartu čtečkou umístěnou nalevo od kliky. Nebyl tu žádný panel s klávesnicí. A tentokrát dveře seděly v rámu jako ulité, nikde ani sebemenší mezírka. Docela určitě se někde uvnitř nacházelo tlačítko, které dveře otevřelo, když jste chtěli místnost opustit, ale pochybovala jsem, že by se mi ho vzhledem ke značně

omezenému manévrovacímu prostoru podařilo najít. Odvětrávací mřížka byla umístěná tak, že otvory mezi lamelami směřovaly dolů, a stejně byly příliš úzké, než abych je mohla jakkoli využít. A podobné by to bylo i v případě, že bych mřížku vypáčila – do otvoru bych se nevešla, a navíc jsem nesměla nic zničit.

„Zlato?“ ozvalo se mi do ucha.

„Je tu čtečka karet. Není kam zadat kód.“

„Krucí.“ V duchu jsem viděla, jak se Gabe přemýšlivě tahá za bradku, zatímco zvažuje naše možnosti. Dekódovat tenhle typ čtečky nebylo těžké, pokud jste měli vybavení a znali jste přístupový kód, jenže ten jsme neměli. A i kdyby ho Gabe dokázal ze souborů na intranetu vydolovat, já byla tady, kdežto kódovací zařízení doma. A my museli akci zvládnout dnes v noci.

„Nahoru a přes zeď?“ nadhodil Gabe a jeho poznámka zarezo-
novala s mými vlastními úvahami. Přikývla jsem.

„Čteš mi myšlenky.“

Rozhlédla jsem se po chodbě a zaměřila se na místnosti z obou stran serverovny.

Nalevo se nacházela klasická kancelář se dvěma stoly, kterou od chodby oddělovala prosklená přepážka. Dveře do ní pravdě-
podobně nebudou zamčené vzhledem k tomu, že šlo o společný prostor, avšak skleněná stěna nebyla zrovna ideální – kdokoli by procházel chodbou, by si mě uvnitř musel všimnout. Ovšem na-
pravo... zalilo mě hřejivé uspokojení. Napravo byly toalety. Pán-
ské, to však mému záměru nijak nepřekáželo. Hlavně že sádro-
kartonovou stěnou nebylo vidět dovnitř.

„Houstone, máme toaletu,“ oznámila jsem Gabeovi.

„Tak to bylo snadné jako říct A, B, W, C.“

„Pro tebe možná, když si sedíš hezky v pohodlíčku doma,“ od-
sekla jsem. Když jsem otvírala dveře a vcházela dovnitř, slyšela
jsem, jak se Gabe směje.

Uvnitř jsem se na okamžik zastavila, svlékla si bundu a počkala, až si moje oči zvyknou na ostřejší osvětlení. Za mnou, na stěně oddělující toalety od chodby, visela řada umyvadel. Napravo jsem viděla dva pisoáry a přímo přede mnou byly kabinky. Otevřela jsem dveře té nejvíc vlevo a ke své neskonale spokojenosti spatřila klasické vybavení – standardní záchodovou mísu s masivní nádržkou umístěnou zhruba ve výšce hrudi. Módní ukrývání nádržek do zdi představuje sice elegantní architektonické řešení, pro mou práci je ovšem značně nepraktické.

Sklopila jsem poklop, vyšplhala na mísu a potom se vyhoupla na nádržku, kde jsem zůstala stát mírně skloněná pod stropními panely. Okamžik jsem počkala a soustředila se, ujistila jsem se, že jsem dobře vybalancovaná a veškerou výbavu mám zajištěnou. Potom jsem se jemně vzepřela proti jednomu z panelů.

Bez odporu se odsunul, přičemž se na podlahu toalet snesl oblak prachu a muších mrtvolek. Vytáhla jsem se do temného prostoru a jen se modlila, aby stěna oddělující záchody od serverovny byla dostatečně pevná a unesla mou váhu. Trochu zaskřípala, když jsem se vzepřela na pažích, a potom znovu, jak jsem do nízkého prostoru vsunula ohnutou nohu. Ale vydržela a za méně než dvacet vteřin jsem už ležela natažená na břiše mezi sníženým stropem a tím skutečným. Bylo tam hodně, hodně horko. Vedro vycházelo z hadovitých stříbrných trubek klimatizace snažících se uchládit serverové skříně v místnosti pode mnou. Když jsem vytáhla baterku a posvítla si okolo sebe, ukázala se nízká mezera táhnoucí se do temnoty.

Převelice opatrně jsem baterku sevřela do zubů a začala se plazit vpřed tak blízko u stěny, jak to jen šlo. Potom jsem zaryla nehty do panelu v místech, kde, jak jsem odhadla, mohl být roh serverovny. Zvedla jsem stropní dílec vzhůru jako padací dvířka, načež se mi otevřel značně zneklidňující výhled. Řady blikajících

serverů příliš natěsnaných k sobě, než aby se po nich dalo sešplhat. Jedinou možnou variantou byl pád ze dvou a půl metru. Dokázala bych se spustit dolů – na to jsem měla v rukách síly dost –, ale s velkou pravděpodobností už bych se nedokázala vysoukat nazpátek. Což mě stavělo před naléhavou otázkou: daly se dveře serverovny otevřít zevnitř bez použití čipové karty?

Rozplácnutá nad dělicí stěnou jsem se naklonila mezi stropními vzpěrami a máchla baterkou po místnosti. Když jsem vysunula hlavu dostatečně daleko, viděla jsem, že vedle dveří skutečně je jakýsi panel, ale nedařilo se mi poznat, k čemu přesně slouží – stín nejbližší serverové skříně mi znemožňoval rozeznat jakékoli detaily. Mohl to být knoflík, kterým se otevíraly dveře... nebo požární alarm. Nebo vypínač světel. Budu se muset podívat zblízka.

Velmi opatrně jsem odložila stranou panel, který jsem před chvilkou zvedla, a plazila se po stropě dál, blíž ke středu místnosti. Stropní vzpěry pod mou vahou protestovaly, ale vydržely. Se zatajeným dechem jsem začala páčit další panel. Tenhle z nějakého důvodu nešel zvednout tak snadno, možná ho na místě držely trubky klimatizace vedoucí v těsném sousedství. Vší silou jsem zabrala za okraj, až nakonec jeden růžek povolil. Zatáhla jsem silněji. Cítila jsem, jak se zvedá celá strana...

A pak se panel v polovině přelomil. Znělo to, jako když praskne hrom.

Upadla jsem dozadu a několik okamžiků zůstala ležet bez hnutí, nehty zaťaté do ulomeného kusu. Ten zvuk byl tak hlasitý, až mi z něj zvonilo v uších. Dovedla jsem si docela dobře představit, jak se jeho ozvěna šíří úzkým podhledem po celé chodbě, rezonuje trubkami klimatizace a vibruje stropem, který se chvěje jako obrovský buben. Cítila jsem, jak se kolem mě znovu usazuje prach, vnímala jsem, jak mi ve vlasech a na obličeji přistávají

drobné kousky vysušeného hmyzu, a ze sluchátka na mě ječel panikařící Gabe.

„Jack! *Jack!* Jsi v pořádku? Zlato, jsi v pohodě? Co se stalo?“

„Jsem ok,“ zašeptala jsem. Zvedla jsem ruku a zkontrolovala, jestli mi sluchátko v uchu pořád bezpečně drží. Prsty se mi třáslý šokem. „Já – já jsem právě utrhla kus stropu.“

„Znělo to jako výstřel!“ Slyšela jsem v jeho hlase úlevu a najednou jsem si strašně moc přála, aby tu byl se mnou. A věděla jsem, že on cítí to samé. Tohle bylo nejhorší – když se něco pokazilo, skoro nebo úplně, a druhý nemohl dělat nic, aby pomohl. „Kristepane, zlato, *tohle* mi nedělej. Myslel jsem, že tě střelili.“

Vážně jsem přikývla.

„Nic mi není, ale bylo to fakt hodně nahlas, Gabe. Jestli tady na patře ještě někdo je, tak to musel stoprocentně slyšet.“

„No, ke kamerovému systému se nedostanu, dokud nepřipojíš disk,“ řekl Gabe. Škádlivý podtón byl ten tam a místo toho zněl jeho hlas ustaraně, ale snažil se nedat to najevo – jednak aby na mě nepřenesl svou nervozitu, jednak věděl, že příliš velkou péči nesnáším zrovna nejlíp. „Ale vážně, zlato, jsi v pořádku?“

„Nic mi *není*.“ Odložila jsem zlomený dílec a nadzvedla se na loktech. Obezřetně jsem se prohmatala. Těp se mi začínal zklidňovat a zdálo se, že mi nic nevyklouzlo ani z kapes, ani z batohu. Potom mi to ale došlo – moje baterka propadla dírou ve stropě a teď ležela na podlaze serverovny, její světlo mířilo na stěnu naproti dveřím. A já pořád ještě netušila, jestli tam někde je tlačítko, které mi umožní místnost opustit.

Ale kašlat na to. Existovala jen jediná cesta, jak se dostat do serverovny, a pokud potom odtamtud nebudu moct odejít, tak se nedá nic dělat. Nějak to zvládnou, i kdybych tam měla přespát. Mohlo by to být horší.

Snažila jsem se znít rozhodně.

„Jdu dolů.“

Gabe se nervózně zasmál.

„Víš, že mám rád, když mluvíš takhle, zlato, ale teď na to asi není vhodná doba.“

„Trhni si,“ zavrčela jsem a přesunula se. Tentokrát jeho smích už vyzněl klidněji.

„To je moje holka. Jak je to vysoko?“

„Dva a půl metru? Možná tři? Víc ne.“

„Tak hodně štěstí a zlom vaz. Nebo radši ne.“

„No jo, mami,“ odsekla jsem. Zapřela jsem se o vzpěry držící stropní panel na místě, zhodnotila doskok, ponořila prsty do lezecké křídly, kterou jsem měla v kapse batohu, a začala se pomalu spouštět do prostoru, svaly napjaté úsilím kontrolovat sestup.

Proto jsem trávila pět nudných rán v týdnu v posilovně. Ne abych měla v těsných džínách pěkný zadek a už vůbec ne kvůli Gabeovi, kterému bylo srdečně jedno, jakou velikost nosím. Ale kvůli tomuhle. Kvůli okamžiku, kdy všechno záviselo na síle mých bicepsů a výdrži úchopu.

No dobře, kvůli tomuhle a taky trochu proto, abych dokázala případně zdrhnout před ochrankou, ale na to, jak jsem doufala, dneska nedojde.

O pár vteřin později jsem visela za špičky prstů na natažených pažích. Mrkla jsem pod sebe. K podlaze mi zbývalo asi devadesát čísel. Bylo to víc, než by se mi líbilo, a na moment jsem si přála, abych si bývala vzala boty absorbující nárazy lépe než conversky, ale to už moje prsty začínaly protestovat. Napočítala jsem do tří.

A pustila se.

Dopadla jsem na všechny čtyři, tiše jako kočka.

„Jsem uvnitř,“ oznámila jsem Gabeovi.

„Jsi vážně úžasná. Doufám, že ti to opakuju dostatečně často. Teď ale honem – máš ty flashdisky a druhý Pi?“

„No jasně.“ Narovнала jsem se a zapátrala v batohu po protinárazové obálce, kterou mi Gabe dal sotva před několika hodinami. Obsahovala několik pečlivě připravených zařízení. „Kam je mám šoupnout?“

„Prima,“ řekl Gabe a v hlase mu nezbylo nic než naprosté soustředění. „Poslouchej mě pozorně: potřebuju, abys udělala...“

O pět minut později jsem umístila poslední disk, otřela si zpoceně dlaně, narovнала se a rozhlédla se po baterce. Nejdřív jsem ji nemohla najít, ale pak jsem si všimla záře vycházející zpod nejvzdálenější řady serverových skříní. Nejspíš jsem ji tam odkopla, když jsem skočila dolů. Byla až úplně vzadu u zdi, ale dosáhla jsem na ni kovovým hákem, a teď jsem kuželem světla přejela po místnosti až k panelu vedle dveří.

Zelený čudlík. Nebyl nijak označený, ale co by to bylo jiného než tlačítko k otevírání dveří, že ano? V požárních předpisech se docela určitě psalo něco o tom, že zaměstnanci zamčení v místnosti plné přehřívající se elektroniky byli velký špatný.

Než jsem knoflík stiskla, ohlédla jsem se ke stropu. Chyběly v něm dva panely: jeden odsunutý na stranu, druhý přelomený napůl. Poškození zařízení a nábytku nebylo součástí plánu, ale nehody se stávají – to věděl každý. Ale možná bych tam nahoru mohla přes pánské záchody vyšplhat ještě jednou a vrátit na místo alespoň ten vypáčený kus.

Právě jsem nad tím uvažovala, když mi zapraskalo ve sluchátku a ozval se Gabe. V hlase mu zněl nový tón.

„Zlato? Jsi tam ještě?“

„Právě odcházím. Co se děje?“

„Jdou po tobě. Právě jsem získal přístup k jejich kamerám. Po zadním schodišti se blíží jeden strážný a druhý jede výtahem. Právě opouští třetí patro.“

„Kolik mám času?“

„Nanejvýš dvě minuty. Možná méně.“

„Mám se schovat?“

„Ne, prohledávají místnosti. Někdo nejspíš zaslechl tu ránu.“

„Dobře. Mizím.“

Se záchvěvem strachu a vzrušení zároveň jsem stiskla zelené tlačítko. Chvilku se nic nedělo. Žaludek mi ztěžkl nepříjemným pocitem. Že by sekuritáci nějak vypnuli manuální ovládání? Zatahla jsem za kliku – a dveře se otevřely směrem ke mně.

„Kde jsou teď?“ zašeptala jsem a vykoukla do chodby. Světla se rozsvítila, jak se při mém pohybu sepnuly senzory. Jakmile se ochranka dostane do haly, pochopí, že na patře někdo je.

„Myslím, že ve čtyřce.“ Z Gabeova hlasu zaznívalo napětí. Nejspíš se teď hrbí u monitorů a snaží se spojit plány budovy s kamerovými záznamy, na které se díval. Tyhle věci mi unikaly – technické výkresy a podobné blbinky –, zato on pro ně žil. „Hej, vidím tě.“

Vzhlédla jsem s jistotou, že se podívám do nemrkajícího černého oka bezpečnostní kamery. Poslala jsem Gabeovi polibek a představila si, jak se kření, a pak mě napadlo, jestli je tam někde ještě třetí sekuriták, který právě teď zmateně třestí oči na monitory.

Myšlenky mi přetrhl Gabeův naléhavý tón.

„Ne, kašli na to. Jednoho strážného máš přímo před sebou, za okamžik bude v hale pátého patra. Otoč se a jdi zpátky k zadním schodům. Měla by ses dostat dolů dřív, než ten chlápek ve čtvrtém dokončí obhlídku. Neutíkej, je přímo pod tebou, slyšel by tě.“

Tiše a s nejvyšší opatrností jsem se rychlou chůzí pustila opačným směrem, vděčná za gumové podrážky bot. Už jsem byla skoro u schodů, když se Gabe ozval znovu, ostře a kategoricky.

„Stát! Je na schodech.“

Doprdele. Nemohla jsem nic říct a Gabe to věděl. Právě mohl sledovat svou ženu chycenou jako myš mezi dvěma kočkami. Neexistovala cesta ven. Budu se muset schovat.

„Zalez do nějaké kanceláře,“ nařídil mi, ale já byla o krok před ním a už jsem zkoušela dveře. První byly zamčené. Druhé taky. Co tohle *bylo* za lidi? To opravdu ani trochu nedůvěřovali svým kolegům? *Třetí* byly zamčené zrovna tak. V panice jsem zahrabala v batohu, vytáhla šperhák a zarazila ho do klíčové dírky. Vrtala jsem se v ní silou, kterou bych spíš zámek rozlomila, než vypáčila. Naštěstí se však ukázal jako můj spojenec a najednou jsem zaslechla cvaknutí, které mi zvýšilo tep. Vklouzla jsem do místnosti, zevnitř zámek zase zamkla a zůstala stát zády opřená o dřevěné dveře, zatímco mi srdce bilo až v krku.

„Vidím tě,“ zaslechla jsem Gabeův naléhavý has. Vytočila jsem hlavu do strany a zjistila, že má pravdu. I když jsem se naplocho přitiskla ke dveřím, bylo mě zvenčí vidět přes okno ve stěně kanceláře. Sekuriťáci se blížili. Gabe si ztlumil mikrofon, abych lépe slyšela zvuky z okolí, a v tom okamžiku jsem zaslechla kroky a mužské hlasy.

Zbývaly mi jen vteřiny, abych se rozhodla, co udělám.

Prohledávají místnosti, vyskočilo mi v hlavě Gabeovo varování. Jestli otevřou dveře, budu nahraná.

Mrskla jsem sebou na podlahu a odkutálela se pod pohovku, kde jsem zůstala ležet úplně vzadu s obličejem přitisknutým ke koberci a srdcem dunícím mi v uších. Na okamžik mi moje představitivost promítla surreální obrázek mé imaginární kancelářské krysy. Jen a co by si o tomhle asi pomyslela a musela jsem se vážně hodně držet, abych se hystericky nerozesmála.

Místo toho jsem se přinutila ležet v klidu, zadržovala jsem dech, jen jsem si nervózně otáčela prstýnkem na levém prsteníku. Dělavala jsem to v okamžicích nejvyššího stresu – šlo o zvyk někde mezi

jak otevřel dveře na toalety... a jemné bouchnutí, když se za ním zlehka zavřely.

Drápala jsem se zpod pohovky, když ve sluchátku zapraskalo a Gabe na mě začal s tlumenou naléhavostí ječet: „*Běž, běž, běž, běž. Ted!*“

Nemusel mi to říkat dvakrát. Už jsem byla na nohou, rozrazila dveře, vyhlédla na chodbu a na okamžik znejistěla, kterým směrem se mám rozběhnout.

„Na opačnou stranu od výtahů!“ ozval se Gabe a já vyrazila, plnou rychlostí jsem se hnala chodbou a smykem zahrnula za roh, kde bych se rozpleskla o další bezpečnostní dveře, kdyby je už Gabe předem nestihl aktivovat – takhle už na mě čekaly otevřené dokořán. Vlétna jsem do malé haly.

„Požární dveře napravo od tebe,“ nasměroval mě Gabe. Vrazila jsem do nich a ocitla se na závrať vyvolávajícím schodišti, které se spirálovitě stáčelo kamsi dolů do tmy. Těžké protipožární dveře se za mnou zabouchly, ale nestarala jsem se o to. Nezáleželo na ničem jiném, než abych se odsud dostala.

Jedno patro za mnou. Druhé patro. Srdce mi bušilo v uších.

„Už tam skoro jsi,“ zaslechla jsem Gabea. „To zvládneš – ještě tři patra a pak ostře doleva k dalším požárním dveřím.“

„Co když tam bude a-alarm?“ lapala jsem po dechu. Další patro. Ještě tohle a pak poslední.

„Kašli na alarm. Ty předchozí dveře žádný neměly. Ale jestli tam je, přemostím ho. Zvládneš to, slyšíš mě? *Zvládneš to.*“

„Ok.“ Byla jsem příliš zadýchaná, než abych mohla mluvit. Doběhla jsem do posledního patra a zahrnula doleva, rychle jsem se shýbla pod schody. Pak samozřejmě přišly požární dveře – a za nimi čekala svoboda.

Zatáhla jsem za madlo a preventivně se připravila na poplašnou sirénu – ale stejně jako předtím se žádná neozvala. V duchu

jsem si poznamenala, abych to uvedla do zprávy, ale na to bude času dost. Teď bylo důležité, že jsem se dostala ven, na požehnaný, čerstvý vzduch.

„Doprdle!“ rozesmál se mi Gabe do ucha. Byl to roztřesený, napůl hysterický smích někoho, kdo se právě dodíval na pěkně výživný horor. „Ježíši. Bylas neuvěřitelná. Už jsem si skoro myslel, že to nedáš.“

„To já taky.“ Srdce mi tlouklo do hrudního koše, ale přiměla jsem se zpomalit a pokračovat přes parkoviště krokem. Jestli tu někde byli další strážníci, nebylo třeba je upozorňovat, že jsem ta, koho hledají. „Ach, kruci, tohle teda fakt *nebyla* zábava.“

Ozval se zvuk, který jsem milovala nade vše – Gabeův hluboký smích.

„Oba víme, že je to lež. Užila sis každou minutu.“

Cítila jsem, jak se mi rty začínají roztahovat do širokého úsměvu.

„No dobře... trochu jsem si to užila.“

„Trochu? Vypadáš, jako bys prožila nejlepší okamžiky svého života.“

„Ještě mě hledají uvnitř?“

„Jo, pořád se hrabou v pátém patře. Jeden z nich otevřel serverovnu, ale disků si nevšimli. Bylas brilantní, zlato.“

„Já vím,“ odpověděla jsem skromně a Gabe se znovu zasmál.

„Odsud už to zvládneš sama, že jo? Musím se dostat do sítě, než jim docvakne, co se děje.“

„Jasně, jsem skoro u auta. Uvidíme se...,“ jukla jsem na telefon, „za čtyřicet minut? Provoz bude v tuhle hodinu bez problémů.“

„Chceš, abych objednal něco k jídlu?“

Uvědomila jsem si, jaký mám hlad. Před prací nikdy nejím – pobíhat někde s plným žaludkem není nic moc – a teď se mi při představě jídla začaly sbíhat sliny.

„*Anoo*,“ zaskučela jsem procítěně. „Dám si velkou pizzu s houbami, paprikou... Ne, zpět. Úplně nejvíc ze všeho chci vegetariánský burger se žampiony portobello z *Danny's Diner* s lanýžovou majonézou a cibulí navíc. Myslíš, že budou mít ještě otevřeno?“

„Měli by.“

„Super. A nezapomeň na salát. A hranolky navíc. Ne, vezmi mi hranolky z batátů. A řekni jim, ať nám to nedávají do jednoho sáčku. Posledně jsem si musela vybírat ze svého vegetariánského burgeru tu tvoji nechutnou slaninovou omáčku.“

„Mám to. Ne hranolky. Slanina navíc. Tak zatím, zlato. Miluju tě.“

„Taky tě miluju,“ ubezpečila jsem ho a pak jsem se šťastným povzdechem ukončila hovor a odpojila sluchátka.

Překonat zeď bylo tentokrát s namoženými svaly a srdcem nabuzeným adrenalinem těžší, ale s pomocí popelnice jsem se nahoru přeci jen vyškrábala a na opačné straně doskočila na zem jen kousek od místa, kde na mě za rohem čekalo auto. Zvedla jsem se z podřepu a už jsem v batohu hledala klíče. Ani jsem se nerozhlédla kolem sebe, ale i kdybych to udělala, stejně by mi to nebylo nic platné. Protože když jsem obešla roh, už na mě čekali.

Nakráčela jsem šéfovi sekuriťáků rovnou do náruče.

NEDĚLE, 5. ÚNORA, MINUS 7 DNÍ

„Zkuste to znovu, prosím.“ Byla jsem si vědoma toho, že začínám znít poněkud podrážděně, a opravdu jsem se snažila uklidnit. Pokud se necháte vytočit, osoba, se kterou mluvíte, zareaguje podobně. První pravidlo sociálního inženýrství zní: zůstaňte zdvořilí a je velká pravděpodobnost, že váš protějšek se bude chovat stejně. Jenže tohle bylo tak příšerně otravné. Jaký má smysl *mít* garanta, když to ten parchant nezvedá? „Můžu vás ujistit, že o tomhle ví všechno a může se za mě zaručit.“

„Tak si to ujasníme,“ řekl policista unaveně a dlaní si přejel přes obličej, „jste – jak jste to nazvala? *Pen* testerka?“

„Hele, já vím, že je to hloupý název. Je to zkratka pro výraz *penetrační tester*.“

Policista si odfrkl, sekuriták, který držel můj batoh, se ušklíbl a moje podráždění zase o kousek vzrostlo.

„Ujišťuju vás, že to opravdu existuje. Testovat ochranné systémy a zabezpečení je moje práce.“

„A váš manžel je hacker?“

„Není hacker.“ No, to byla lež jak věž, protože Gabe rozhodně byl hacker – jen ne úplně v tom smyslu, jak si představoval ten policajt. „Je pen tester jako já. Děláme spolu. On zajišťuje digitální stránku věci a já se starám o fyzické záležitosti. Firmy si nás na-

jímají, abychom zkusili narušit jejich systémy, a my jim potom napíšeme zprávu, co by měli vylepšit. Tady, přečtěte si tohle.“ Ukázala jsem mu dopis, který mi Gabe dal dneska ráno. Posvítíl si na něj baterkou.

„Komukoli, kdo by mohl projevit znepokojení: Tímto potvrzuji, že jsem najal Jacinthu Crossovou a Gabriela Medwaye z Crossways Security za účelem fyzického a digitálního penetračního testu kanceláří Arden Alliance,“ přečetl policista nahlas a pokrčil rameny. Vzhlédl k muži z ochranky. „Co si o tom myslíte? Je to skutečně dokument vaší společnosti?“

„To netuším, kámo,“ odpověděl sekuriták. Vypadal, jako že se neskonale nudí a jediné, co chce, je vrátit se zpátky za svůj stůl, místo aby postával tady, uprostřed parkoviště profukovaného větrem. „My z noční ochranky k nim nepatříme. Najímaj si nás z Baxter Bland. Mně se to zdá v pohodě, jako že logo a všechny ty věci okolo vypadaj jako jejich, ale mohla si to taky stáhnout z internetu nebo co já vím.“

„A tenhle Jim Cauldwall...“ Policista poklepal na podpis na konci dopisu. „Ten je – co jste to říkala? Z Cisca?“

„CISO,“ zopakovala jsem trpělivě, „šéf oddělení pro informační bezpečnost. Jsme tu na jeho žádost a tohle je jeho soukromé telefonní číslo. Víte co, možná bychom měli zavolat *vašemu* šéfovi?“ navrhla jsem sekuritákovi. „Chápu, že nejste zaměstnancem Arden Alliance, ale Jim říkal, že to domluvil s někým z jejich vlastní ochranky, takže pravděpodobně některý z vašich nadřízených bude schopný potvrdit, že vám říkám pravdu.“

„Děláte si srandu, že jo?“ Chlápek se na mě díval, jako bych se zbláznila. „Je sobota po půlnoci. V žádném případě bych nevolal šéfovi domů, ani kdybych čistou náhodou měl jeho soukromý číslo. Udělal by ze mě fašírku.“

Potlačila jsem záupnění. Vybrali jsme pro test sobotu schválně, protože v kancelářích Ardenu se ten den pohybovali jen kmenoví

zaměstnanci, pouze operátoři zákaznické linky a pár lidí z ochranky a IT. V neděli měli zavřeno úplně, což znamenalo, že Gabe se pak celých dvacet čtyři hodin mohl nerušeně hrabat v jejich počítačích, než se v pondělí ráno dostaví ajťáci a přijdou na to, že jim v kurníku úřaduje škodná. Teď mi ovšem naše volba přišla jako velice, velice špatný nápad. Jim Cauldwell si očividně užíval volno spolu se svými kolegy.

„Zkusím ještě jednou toho chlapa z CISO,“ prohlásil policista se špatně skrývanou rozmrzelostí. *Měl bych chytat skutečné zločince*, ozývalo se zřetelně za jeho slovy. „Ale jestli ho ani tentokrát nezastihnu, budete se mnou muset na stanici.“

Povzdechla jsem si. Tohle bude ještě dlouhá noc.

O nějaké dvě hodiny později se na policejní stanici opakovala obdobná situace. Jim Cauldwell *stále* nezvedal telefon (jen co se od sud dostanu, promluvím si s Gabem, aby do naší smlouvy pro takové případy zařadil penále, tenhle rok se to stalo už podruhé) a policista začínal mluvit o zatčení. *Doprdele*. Noc v cele bych zvládla – zažila jsem horší věci –, ale kdyby se to skutečně zvrtilo, potřebovali bychom právníka, což by se dost prodražilo.

„Můžu prosím zavolat manželovi?“ Snažila jsem se potlačit paniku, ale v mém hlase byla jasně patrná – lehce rozechvělý podtón, který kdovíjak způsobil, že moje slova zněla provinile. „Tohle je opravdu jedno velké nedorozumění. Možná by dokázal sehnat někoho jiného z firmy.“

„Jistě,“ souhlasil policista zemdleně a posunul ke mně telefon. Můj batoh spolu se vším, co obsahoval a co policista nepřesvědčivě popsal jako „počítačové vybavení, paklíče a další nástroje použitelné pro vloupání do objektu“, skončil nějakým záhadným způsobem na recepci i s mým mobilem. Možná jsem nebyla zatčena, ale rozhodně se to tomu blížilo.

Naštěstí jsem Gabeovo číslo znala z paměti. Navolila jsem ho na tlačítkách, která se mi lepila k prstům. A pak to zvonilo. A zvonilo. Sevřel se mi žaludek a přistihla jsem se, jak si na prstě otáčím snubním prstenem, jeho kamínek se leskl ve světle zářivky. Tohle bylo... divné. Jim Cauldwell si možná zapomněl přenastavit na mobilu tichý režim, než šel spát; tohle nejspíš v noci obvykle nedělal. Ale Gabe? Nikdy nevypíнал telefon, dokud jsem byla venku. Na druhou stranu jsem mu ale řekla, že jsem skoro u auta, a to bylo... Vzhledla jsem k hodinám nad stolem. Ježíši, byly skoro dvě ráno. Že by usnul?

„Nebere to,“ řekla jsem a už jsem se ani nesnažila potlačit zasténání. Položila jsem sluchátko a policista se na mě podíval, jako by přesně věděl, jak se cítím. „Podívejte, omlouvám se – jak jste říkal, že se jmenujete?“

„Konstábl Williams,“ odpověděl.

„Podívejte, konstáble Williamsi, vím, že tohle celé je pro vás jen obrovská ztráta času, a moc mě to mrzí. Nevím, co víc k tomu říct. Požádali nás, abychom pronikli do budovy, což vám CISO může potvrdit. Řekli nám, že na tom čísle bude někdo k zastížení dvacet čtyři hodin denně, když jsme podepisovali smlouvu, ale ten idiot, co nás najal, na to očividně zapomněl a vypnul si mobil.“

„A to není nikdo jiný, komu byste mohla zavolat?“ zeptal se konstábl Williams. „Nikdo, kdo by mohl potvrdit, že jste ta, kdo říkáte, že jste?“

„Máte moje údaje, ale jestli myslíte někoho, kdo by potvrdil, že jsem opravdu pen tester a ne nějaký blázen s plechovkou stlačeného vzduchu, tak to bohužel ne. Ne až do začátku pracovní doby v pondělí ráno.“ Složila jsem hlavu do dlaní. Adrenalin z útěku už vypřchal a teď jsem se cítila tak unavená, že se mi chtělo brečet. „Až na...“

Ach bože. Ne. Znovu se mi stáhl žaludek.

On ne. To radši strávím noc v cele předběžného zadržení.

„Až na?“ ponoukal mě Williams a já se kousla do rtu.

„Zapomeňte na to.“

Ne. V žádném případě nebudu volat *jemu*. I kdyby to mělo znamenat, že mě zatknou.

„Tak do toho,“ pronesla jsem rezignovaně. „Chápu to – musíte dělat svou práci. Zatkněte mě.“

Konstábl si povzdechl a zavrtěl hlavou, ale ne tak, jako že by odmítal to, co se mělo stát – spíš to vypadalo jako nekonečně vyčerpané uznání nevyhnutelného. Věděla jsem, že se mu do toho nechce o nic víc než mně – čekalo ho papírování a další podobné nepříjemnosti a nakonec velice pravděpodobná možnost, že se to za pár hodin všechno vyřeší, jen co CISO ráno vstane z postele a uvidí na mobilu hromadu zmeškaných hovorů.

Na druhou stranu mě *skutečně* načapali při vloupání a neo-právněném vstupu do budovy, s batohem plným falešných formulářů a jmenovek, o velmi podezřelých proprietách nemluvě. Já bych se zatkla taky.

„Omluvte mě, půjdu si promluvit se svými kolegy,“ řekl teď a po mém přikývnutí odstrčil s bolestivým zaskřípěním židli.

Jakmile se za ním zavřely dveře, sesunula jsem se po opěradle a unaveně nechala hlavu klesnout dozadu. Upřela jsem oči vzhůru. Stropní panely tady vypadaly solidně. Rozhodně solidněji než ten, který jsem zlomila. Přemýšlela jsem o svých rozhodnutích a životních volbách, o tom, jak moc právě v tuhle chvíli nenávidím Jima Cauldwella, a o Gabeovi, který – zcela nevysvětlitelně – očividně chrápal, až se hory zelenaly, místo aby dělal to, za co nás platili: získat přístup do hlavního počítače Arden Alliance a hrabat se v něm, dokud na to někdo nepřijde. Že by to jen tak zabalil a šel si lehnout? To se mu nepodobalo. Obvykle jsem to byla

já, kdo přišel domů, nacpal se večerí z donášky a odpadnul vyčerpáním po přelézání zdí, skrývání se před kamerami a páčením zámků s krevním řečištěm napumpovaným adrenalinem. A když jsem se následující den vzbudila, Gabe obvykle ještě pracoval shrbený nad stolem, testoval, šťoural a zkoušel limity bezpečnostních systémů, které náš zákazník používal.

Nechat se chytit bylo v určitém směru to, co jsme oba chtěli. Bylo samozřejmě zábavné simulovat útok a hrát si na zločince, ale přednést potom naši zprávu bezpečnostnímu týmu firmy už taková sranda nebyla – procházet s nimi všechno, co udělali špatně, poukazovat na chyby a slabá místa a upozorňovat na příležitostech, které propásli a nezabránili tak hacknutí systému. Co jste chtěli slyšet – co klient *doufal*, že uslyší –, bylo: „Tahle část vaší ochrany drží – vaši lidé odvádějí dobrou práci.“

Bohužel tentokrát, i když mě nakonec dostali, jsem to říct nemohla – už proto ne, že mě chytili ne díky profesionalitě ze strany ochranky, ale především kvůli mým vlastním chybám. Zachovala jsem se jako idiot, když jsem zlomila ten stropní panel, a jako ještě větší, že jsem zaparkovala auto v podstatě přímo před budovou, do které jsem se vloupala. Pokud bych to neudělala, pravděpodobně bych se dostala dovnitř i ven naprosto bez potíží, a to i v případě, že by mě sekuritáci viděli na kamerách nebo měli na požárních dveřích nainstalovaný alarm. Po uzavření budovy by rozhodně nemělo být možné otevřít jakékoli požární dveře, aniž by si toho kdokoli všiml. Už jsem si v duchu chystala zprávu, ve které Arden Alliance vypočítám všechny základy, zároveň se ale budu muset přiznat k vlastní neschopnosti. Dvojnásob nepříjemné bylo, že moje hloupá snaha o útek mohla rozptýlit pozornost od závažnějších děr v jejich zabezpečení a poskytnout věrohodné popření poměrně značně odbytému systému.

Jen jsem se modlila, aby Gabe našel něco, díky čemu by tahle noc stála za to, něco, co by nemohli ignorovat a smést ze stolu s pokrčením ramen a poznámkou: *No, ale nakonec vás přece chytili, ne?* Nezašifrovaná hesla. Citlivá data klientů. Nějaký druh přístupu správce, který by opravdovému hackerovi poskytl příležitost způsobit *skutečnou* spoušť.

Přemýšlela jsem o tom a taky se znovu pozastavila nad tím, proč mi Gabe nebere telefon, když se za mnou ozval známý hlas.

„Vida, vida, vida. Podívejme, kohopak to tady máme.“

Rázem jsem se narovнала a otočila. Projela mnou vlna vzteku.

Jeff Leadbetter. *Kruci.*

„Jestli to není Jack Crossová.“ Šklebil se jako kočka, která zahnila pěkně vypasenou myš do kouta, odkud jí nemohla uniknout. „Co jsi podělala tentokrát, Crossová?“

„Víš, že jsem nic neudělala.“ Založila jsem si ruce na hrudi ve snaze nedat najevo, jak moc mě jeho přítomnost rozhodila. „Jen nemůžu sehnat chlapa, co nás najal.“

„Sanjay povídal, že tu máme holku s divnou historkou o testování penetrace,“ zasmál se, až se mu široká ramena otřásla, „a já si pomyslel, že takových v okolí moc není. Když jsi potřebovala, aby se za tebe někdo zaručil, proč jsi nezavolala mně?“

Ty dobře víš proč, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem nic neřekla.

„Netušila jsem, že máš službu,“ odpověděla jsem upjatě.

Jeff se zakřenil. „Však víš, co se říká. Zlo nikdy nespí. Vypadáš dobře, Crossová. Všechno to plížení a schovávání tě nejspíš udržuje v kondici.“

Co jsem na to mohla odpovědět? *Táhni do hajzlu,* chtělo se mi na něj zařvat, a on to věděl. Ale oba jsme taky věděli, že to není zrovna to, co byste měli říkat vysoko postavenému policejnímu důstojníkovi, když vám bezprostředně hrozí zatčení. Alespoň jsem se mu mohla zpříma podívat do očí. *Já* se neměla za co stydět.

Ale Jeff mi zíral na ruku, na prsten, kterým jsem si neklidně točila na prstě. Spustila jsem ruce a vynadala si za svůj hloupý zvyk, ale to už mu obočí vyjelo vzhůru a teď mě propaloval pohledem a po tváři se mu rozšiřoval prohnáný úsměv.

„Vida, vida, vida. Zasnoubená, Crossová? Že by z tebe konečně někdo hodlal udělat počestnou ženu?“

„Vlastně jsem vdaná,“ ucedila jsem. *Ne že by se tě to jakkoli týkalo*, chtěla jsem dodat, ovšem přinutila jsem se zavřít pusu.

„Tak to už ale vlastně Crossová nejsi, hm?“ nadhodil Jeff uštěpačně.

„Neměnila jsem si jméno, když to musíš vědět.“

Jeff se ušklíbl. „Tak to já bych na něco takového nepřistoupil.“

No, Gabe holt není nejistý kokot s patriarchálním komplexem, pomyslela jsem si.

„Je to teda v pořádku, šéfe?“ ozval se za Jeffovým ramenem hlas konstábla Williamse. Jeff se zasmál a otočil se.

„Jo, je to v pořádku. Přinejmenším je ta, kdo říká, že je, pokud myslíte tohle. Máme za sebou dlouhou historii, že ano, Jack?“

„Jistě.“ Sevřela jsem rty.

„Mohl bych vám toho tolik vyprávět...“ nahodil Jeff a prohlédl si mě od hlavy k patě pohledem, kterému scházelo jen málo do nezastírané lascivnosti, zvláště když se zastavil u mého upnutého blejzru a obtažených strečových kalhot.

I já bych mohla vyprávět, pomyslela jsem si, ale oba jsme věděli, že na to už je pozdě. Pokusila jsem se ty příběhy vyložit už kdysi, hned po tom, co jsme se rozešli, a nedopadlo to dobře.

Ze všech policejních stanic, na které mě mohli odvézt, proč, proč, *proč* to musela být zrovna tahle? A to tady ani běžně nepracoval; ta jeho se nacházela na druhé straně města. Buď ho přeložili, nebo za někoho zaskakoval.

Rozhostilo se ticho a já věděla, na co čeká. Chtěl, abych to řekla. Chtěl, abych *prosila*. Chtěl, abych poníženě žadonila *Prosím, Jeffe, prosím, pomoz mi*.

No, to mu nedopřeju. Ani kdybych kvůli tomu měla strávit noc za mřížemi.

„Takže... mám ji propustit, pane?“ zaznělo za Jeffem. Zaplavila mě úleva. Skoro jsem zapomněla na konstábla Williamse. Dokud tu byl, Jeff nemohl nic dělat. Chvilí nic neříkal, jen tam stál a šklebil se na mě. Cítila jsem, jak mimovolně zarývám nehty do desky stolu před sebou. Přece nemůže... nebo ano? Mohl by si vymyslet nějakou výmluvu, poslat Williamse pryč a přinutit mě strávit noc tady ve výslechové místnosti a poslouchat jeho pomalý, změkčilý hlas, ze kterého mi i po letech běhal mráz po zádech?

Jenže pak se zasmál a pokrčil rameny.

„Jen si dělám legraci. Nechte ji jít.“ Mluvil spíš ke mně než k Williamsovi, i když to byl konstábl, kdo položil otázku. „Sakra. Ale nezapomeň, že mi dlužíš.“

„Ach, to tedy nezapomenu,“ pravila jsem upjatě a přidala právě tolik jedu, aby správně pochopil, o čem mluvím. Vstala jsem a uhladila si sako. „Nikdy nezapomínám. Tím si můžeš být jistý.“

„Ani mi nepoděkuješ?“ řekl Jeff. Stál ve dveřích, širokým tělem je celé zaplňoval.

Zatnula jsem zuby.

„Díky.“

Následovala krátká pauza a pak se znovu zasmál a přestal blokovat východ.

„Tak jo, utíkej. A dej pozor, ať se zas do něčeho nenamočíš.“

Teprve venku na ulici, když mě ovanul chladný noční vzduch, jsem to ucítila – studené mokré koláče v podpaží, následky čiré paniky.

Stále jsem se Jeffa Leadbettera děsila. Možná to tak bude už napořád.

Byly skoro čtyři ráno, když jsem se konečně dostala domů do Salisbury Lane. Připadala jsem si jako opilá vyčerpáním a oči mě pálily únavou, když jsem se mechanicky proplétala téměř opuštěnými ulicemi rezidenčních čtvrtí na jihu Londýna. Uvažovala jsem, že nechám auto před Arden Alliance, ale stálo v zóně s omezenou dobou parkování a já věděla, že jakmile padnu do postele, budu spát nejméně dvanáct hodin. Šance, že bych se vzbudila dřív, než mi dají botičku (nebo hůř – než auto odtáhnou), byly minimální.

Proto jsem si místo toho vzala Uber a nechala se odvézt na místo, kde mě před několika hodinami lapila ochranka. Pomalu jsem jela domů s okýnky dokořán a s nadějí, že mě odporná instantní káva, kterou mi před odchodem nabídli na policejní stanici, udrží ještě aspoň hodinu při vědomí. Jak se však přede mnou hypnoticky odvíjely temné ulice, musela jsem připustit, že to možná nebylo správné rozhodnutí, zvlášť když jsem špatně zahнула a překvapivě dlouho bloudila úplně cizí čtvrtí, kterou jsem nepoznávala, než jsem si uvědomila svůj omyl a dostala se zpátky do známé ulice. Moje dřímající navigační schopnosti byly ale jen drobnou nepříjemností vedle skutečného problému. Docela vážně mi hrozilo, že každou chvíli usnu za volantem – což byla ta absolutně nejposlednější věc, jakou jsem dnes v noci potřebovala. Bůhvíjak se mi ale díky kombinaci studeného vzduchu, kofeinu a Runaways ječících z přehrávače podařilo udržet oči otevřené a konečně, *konečně* – po naprosto nejdelší a nejpříšernější noci, jakou jsem kdy zažila – jsem zastavila před naší mrňavou řadovkou.

Na cestičce k domu jsem za potlačovaného zívání hrabala v batohu a hledala klíče, a když jsem je našla, málem mi upadly. Chytila

jsem je těsně před tím, než třískly o dlažbu, ale o veškerou hrdost na svou obratnost jsem přišla vzápětí, když jsem zakopla o lahev mléka. Někde v sousedství se hystericky rozštěkal pes. Proklela jsem svoji nešikovnost a zůstala stát napůl v očekávání, že uvidím, jak se v předsíni rozsvěcí a rozespálý Gabe mi sejde vstříc ze schodů – ale to se nestalo. Musel usnout opravdu tvrdě.

Klíč do zámku jsem strkala nadvakrát nebo natřikrát, než jsem se trefila. Cítila jsem se tak unavená, že mi bylo skoro na omdlení. Jakmile jsem však otevřela dveře, okamžitě mi bylo jasné, že je něco špatně.

Ze všeho nejdřív mě udeřil do nosu ten pach – a nějakou dobu mi trvalo, než mi došlo, co to znamená. Nejprve jsem si uvědomila nepřítomnost běžných, uklidňujících vůní jídla a vypraného prádla a dalších, které tvořily neuchopitelné aroma našeho domova. Anebo ne, byly tam, ale přebilo je něco jiného. Něco naprosto nečekaného, co sem nepatřilo tak moc, že jsem to v první chvíli nedokázala zařadit.

Byl to zvláštní, nepříjemný, železitý, *nasládlý* zápach připomínající... připomínající... co to jen bylo?

A pak jsem si to spojila. Byl to pach řeznických krámů na hlavní ulici.

Pach krve.

Ale ani potom jsem to nechápala. Jak bych mohla?

Nechápala jsem to, ani když jsem zahlédla rudé skvrny na podlaze předsíně.

Nechápala jsem to, ani když jsem v ruce sevřela kluzkou a divně lepící kliku dveří vedoucích do obývacího pokoje.

Nechápala jsem to, ani když jsem vešla dovnitř a pohled mi padl na něj – na Gabea –zhrouceného na počítači v té největší louži krve, jakou jsem kdy viděla.

Protože – protože přece nemohla být *jeho*, že ne? Nebylo prostě možné, aby v sobě nějaký člověk měl tolik krve. Brzy se jistě

objeví nějaké vysvětlení – nějaké ohavné, zvrácené, šílené vysvětlení.

„Gabe?“ zakňourala jsem. Nepohnul se. Obrazovka počítače před ním byla černá, jen světla diod velké počítačové skříně se odrážela v temné kaluži, která se rozlévala po stole a přes Gabeův klín až na zem.

Nechtěla jsem do ní šlápnout, ale musela jsem.

„Gabe,“ vypravila jsem ze sebe zoufale, ale ani teď se nepohnul, a potom jsem vkročila do ohavné, mazlavé tekutiny. Cítila jsem, jak se mi lepí k podrážkám při každém došlápnutí na koberec.

Hrdlem se mi dral vzlyk, když jsem k němu konečně došla – a když jsem se dotkla jeho ramene, unikl mi mezi rty jako zoufalé zakvílení zvířete trpícího bolestí.

„*Gabe*, Gabe, probud' se, vzbud' se!“

Nic neřekl, nepohnul hlavou, nedal nijak najevo, že by mě slyšel. Musela jsem ho podepřít ramenem, abych ho mohla nadzvednout a narovnat na židli.

Byl tak příšerně těžký – devadesát kilo svalů a kostí – a já si nebyla jistá, jestli s ním dokážu pohnout, ale najednou jsem cítila, jak se posunul, vlastní vahou se zhoupnul dozadu na opěradlo, a já uviděla, co mu udělali.

Šli po krku. Podřízli ho, příšerným, brutálním způsobem, který mi nedával smysl – žádný úhledný, chirurgicky přesný řez, jaký bych si představovala, ale rudá kaše, která se drala z rozšklebeného kráteru, jako kdyby mu někdo, *něco* vytrhlo průdušnici a zanechalo za sebou obrovskou šarlatovou díru jako smějící se ústa.

Zalila mě nevolnost jako tsunami. Ustoupila jsem a klopýtala pozpátku jezerem krve, ruku si tiskla na pusu, dech ze mě vyrážel rychle a nepravidelně jako v křeči, zatímco se mi obsah žaludku dral do krku.

Gabe.

Nedokázala jsem z něj spustit oči, z jeho hlavy visící volně dozadu v nepřírozeném úhlu, který nemohl znamenat nic jiného než smrt a nenechával mi žádnou možnost popřít realitu toho, co se stalo.

Jenže... jenže v obličeji to byl *pořád Gabe*. Ten silný, zahnutý nos – jako římský senátor. Jeho lícní kosti. Tvar rtů. Drsné vousy na bradě a jemná pokožka tam, kde začínal jeho krk. To všechno byl pořád Gabe, muž, kterého jsem milovala. Ale jeho tělo, na které jsem se dívala, bylo mrtvé.

Hrozilo, že mi nohy vypoví službu. Odpotácela jsem se k pohovce a stočila se na ní do klubíčka, kolena jsem si přitáhla k bradě a začala se kolébat, pořád, bez ustání. Uvědomila jsem si divný zvuk, který jsem vydávala, něco mezi nářkem, vzlykáním a Gabeovým jménem.

Tohle nemohlo být skutečné. Nedělo se to. *Nemohlo*. Ne Gabeovi – sladkému, zábavnému, schopnému Gabeovi, jehož velké, silné ruce dokázaly vypáčit zapadlé víko nebo narovnat zlomené křídlo kosa se stejnou obratností. Můj Gabe, který uměl napravit a vyřešit cokoli, zlepšit i ten nejpříšernější den jedním ze svých mohutných, všezahrnujících objetí.

Neexistoval však způsob, jak by mohl změnit tohle.

Nevím, jak dlouho jsem tam seděla, zírala na Gabeovo tělo, na odlesky světél počítače odrážející se od tmavé hladiny rudé louže. Deset minut? Dvacet? Nekontrolovatelně jsem se třásla a prostupovala mnou děsivá, příšerná zima.

Ale nakonec jsem se dala dohromady. Věděla jsem, co musím udělat – co jsem měla udělat ve chvíli, kdy jsem prošla dveřmi.

Ochromené ruce se mi třáslly, když jsem v batohu hledala telefon. Měla jsem ho, věděla jsem, že ano. Přivolala jsem si jím přece Uber. Přesto trvalo nekonečně dlouho, než jsem mobil nahmatala, a když jsem ho pak vytáhla, černý displej nereagoval.

Cestou do naší maličké kuchyně, kde jsem nechávala nabíječku, jsem se musela přidržovat zdi. Zasunout konektor do telefonu se mi podařilo až na třetí pokus, jak moc se mi chvěly ruce. Kov zaskřípal o kov a na obrazovce zůstaly po mých marných pokusech červené šmouhy, ale nakonec jsem to zvládla.

Zabralo celou bolestnou věčnost, než telefon ožil a na displeji se vystřídala nejrůznější animovaná loga, jejichž zářivost mě bodala do očí.

Naskočila úvodní obrazovka. Odemkla jsem ji a stiskla ikonku telefonního sluchátka.

Navolila jsem 999.

Čekala.

Když se ohlásila operátorka, nebyla jsem si jistá, jestli dokážu promluvit, ale pak jsem uslyšela svůj hlas. Zněl překvapivě vyrovnaně.

„Policii, prosím,“ odpověděla jsem na její otázku. Polkla jsem. Musím to zvládnout. *Musím* to zvládnout. Už jsem promarnila příliš času. „A prosím rychle. Můj manžel – někdo ho zavraždil.“

Několik následujících hodin se ze všeho nejvíc podobalo oživlé noční můře. Nejprve se ozvalo vytí policejních sirén, ječících čím dál blíž. Potom vybuchla světla majáčků a obarvila okolí pulzující modří. Pak někdo zabušil na dveře a dovnitř vtrhli policisté. Kladli mi otázky, které by mě ani nenapadly. Byl dům zabezpečený? Mohl by se tu ještě někdo někde skrývat? Měl Gabe neptátele?

Bylo zvláštní to přiznat, ale doteď mě nic takového ani nenapadlo. Když jsem si teď ovšem představila, jak se někdo schovává nahoře v patře, zatímco jsem tu plakala nad Gabeovým tělem, znovu mě naplnil chlad. Ale ať to byl kdokoli, teď už byl docela určitě dávno pryč.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Perfektní podezřelá.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.